

нивята, ако, съ гласътъ си и съ остенътъ, младыйтъ мъжъ не въздържаше четиретъ първы, когато момчето управляваше другитъ четири. Крякаше и то, бѣдното, искаше и то да покаже страшенъ и ужасенъ гласъ, но той си оставаше сладкъ и кроткъ като ангелското му лице. Всичко това бѣше хубаво, прелестно, и, въ сжщото время, мъжеско: всичкото околоръстно зрѣлище, младыйтъ мъжъ, момчето, воловетъ подъ хомотътъ; и, при всичкитъ тѣзи силнѣ борбѣ, въ които землята бѣ побѣждена, едно чувство на кротость и на глъбокъ тишинѣ владѣеше въ всичко. Когато препятствието ся надвиваше и върволицата пакъ поченваше тихійтъ си и великолѣпнѣ вървежъ, орачътъ, на когото присторената буйность бѣше само едно употребленіе на силътъ си и едно доказателство на якъ дѣятелность, възземаше изведнаждъ веселѣтъ си тишинѣ, собственѣ на простытъ и невинны души, и хвърляше единъ погледъ съ бащинско удоволствиѣ върхъ момчето, което ся обръщаше къмъ него съ милоно подсмиваніе. По-лека-лека отпослѣ, мъжкійтъ гласъ на този младъ домочадникъ запѣваше онѣзи хубавѣ, великолѣпнѣ и меланколическѣ пѣснь, които старовременното преданіе на мѣстото предава, не на всичкитъ земеделцы безъ никаквѣ разликѣ, но на най-свършеннытъ въ искусството да възбуждатъ и